

Édesanyák imái Vigasz közösség

2017.4. körlevél

„Megállok egy percre, a csendet hallgatom;
Arcom fölemelem, szemem lehunyom
Nem mozdulok, arcom az ég felé tárom,
S bár hull a hó, egyre csak az angyalt várom,
Hogy fényességével magasba emeljen,
S dicsérő énekét vele együtt zengjem...”
/Ágfay Antal: Advent – részlet/

Drága Édesanyák!

Eltelt megint egy év Isten kegyelméből. Szinte felfoghatatlan, hogy mi minden történik velünk és családjainkkal egy év alatt... És milyen gyorsan telik el egy év... Kívánom Mindnyájatoknak, hogy a napokban vagy a két ünnep között, legyen majd egy kis időtök arra, hogy elcsendesedjete, és végiglapozzátok a 2017-es naptárt, hogy végig-gondolhassátok hónapról hónapra, mi is történt... ☺

Akkor hálával és alázattal tudunk ránézni az elmúlt időre...

Még Adventet írunk, de már Kisjézus-váró lelkülettel, szeretettel küldjük Nektek a karácsonyfa alá kapott ajándékainkat ☺.

Janka és Ruzsenka levele

2017. november 18-án, országos ÉI találkozónkon, Veszprémben vendégünk volt Janka (6 felnőtt gyermek édesanyja), aki 21 éve szlovák koordinátor és Ruzsenka, aki 19 éven keresztül volt koordinátor Csehországban. Az ő levelüket szeretnénk megosztani Veletek:

Drága Magyar Édesanyák!

Üdvözetemet küldöm Pozsonyból. Szeretném megosztani Veletek élményeimet a magyarországi édesanyák országos találkozóáról Veszprémben.

Többségében idősebb édesanyák, nagymamák jöttek el a találkozóra. Ismét tanúi lehettünk annak, hogy az Úr mindent irányít és vezet. Ketten jöttünk Ruzsenkával, az 1. csehországi koordinátorral (akinek 6 gyermeke van, és most várják a 20. unokájukat). Úgy gondolom, hogy mindnyájunknak, akik ott voltunk, szükségünk volt arra, hogy halljuk, ő hogyan látja egy nagymama életét, és hogy mik a tapasztalatai az imádsággal.

Tapasztalatai tele voltak reménnyel, csipetnyi humorral fűszerezett örömmel akkor is, amikor a dolgok nem úgy alakultak, ahogy elvárta volna.

Ruzsenka beszélt az olyan ima erejéről, amelyhez a nagymamák hozzátehetik saját fájdalmukat, szenvedésüket és főleg bölcsességüket, amit tapasztalataik által szereztek.

Néhány szó a hozzászólásából: „Lehet, hogy már Veletek is megtörtént, hogy erősen éreztétek annak szükségét, hogy az unokáitokat (ki)oktassátok arról, hogy mi tetszik a Jóistennek és mi nem, mit kellene csinálniuk és mit nem. Mert ki tudja, hogy a szüleik a napi rohanásban és kapkodásban megmondják-e nekik... Így én is igyekeztem ebben „pótolni”, szüleiket. Egészen addig, amíg egyszer meghallottam: „Igen, tudjuk, a nagymama megint a Jóistenről fog beszélni...” Ugye, nem kell hangsúlyoznom, az igazság az, hogy ez nagyon fájdalmasan érintett. Ekkor eldöntöttem, hogy a Jóistenről való tudásomról nem mondok nekik többé SEMMIT.

Egyszer, vasárnap este, olyan diákokkal teli vonaton utaztam, akik vidékről jöttek városunkba. Velem szemben ült egy fiatalember, akinek a mellette levő ülésre volt letéve a hátizsákja, annak ellenére, hogy sok fiatal -de főleg lányok-, álltak. Egy ideig felháborodottan figyeltem a helyzetet, már csípős megjegyzést akartam tenni, hogy vajon kényelmesen „ül”-e a hátizsákja... De valami megszólalt bennem és leállított: „Hallgass! A munkaleírásodban az áll, hogy imádkozz!” :-). Elfordítottam a fejemet az ablak felé, és imádkoztam a fiatalemberért és a fiatalokért. Egy idő után újra odanéztam, és csodák csodájára, a hátizsák a csomagtartóra volt felhelyezve, és a helyén ültek!

Legközelebb, amikor látogatást tettem a fiam családjánál, a legidősebb lányunokám hazajött az iskolából, és pakolta ki a táskáját. Elkezdtem neki mesélni ezt a történetet. Olyan volt az arckifejezése, mint akit egyáltalán nem érdekel, hogy mit mesélek, egészen addig, amíg kimondtam, hogy: „...a hátizsák felkerült...”. Rám nézett, és azt mondta: „Tényleg, nagy?” Igen, a gyermekek nem szeretik, ha kioktatjuk őket, de szívesen meghallgatnak minket, ha úgy beszélünk velük, mint egyrangú az egyrangúval, és nem támasztunk feltételeket...

Igaz az a mondás, miszerint jobb a Jóistennel beszélni gyermekeinkről (akár idegenekről is), mint a gyermekeknek beszélni Istenről.

De a jó tapasztalatunkat megoszthatjuk velük...”

A találkozó a Hittudományi Főiskola melletti Szeminárium épületében volt, a Szentségimádás pedig abban a kápolnában, ahol a fiatal papnövendékek a hivatásukra készülnek.

Amikor beléptünk a kápolnába, nem hittem a saját szememnek: minden berendezési tárgy a fából faragtak, és minden egyszerű és gyönyörű volt.

Az ambó faragása halászhálót ábrázolt halakkal, az oltárasztalé szőlőtövet szőlővesszőkkel és a fali oltár mint egy fa, aminek az ágain emberek álltak, és a csúcsán volt a kereszt. A fa közepén volt elhelyezve a tabernákulum.

Mind a három dolog nagyon emlékeztetett az ÉI -ra.

Az ÉI kezdetén, amikor először találkoztak a nemzetek koordinátorai a Star House-ban, Angliában, együtt imádkoztunk. Az ima által képeket kaptunk, és azokat úgy raktuk össze mint egy puzzle-t, annak alapján, hogy ki milyen képet kapott.

Az Úr megmutatta nekünk, hogy az ÉI olyan, mint egy halászháló, amely azokat is megmenti, akik - úgy tűnik - már reménytelenül elvesztek. A halászháló csomói a rózsafüzér csomói voltak. A víz felett angyalok segítettek nekünk tartani a hálót.

Amikor Brnó-ban (Csehországban) volt az ÉI nemzetközi konferencia, akkor a témája ez volt: „Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők.” Szőlőtőt ábrázoló képre fából készült korongokat rögzítettünk minden országról, ahol már volt ÉI, mint szőlőtő gyümölcseit.

Tudatosult bennünk, hogy milyen fontos az, hogy mindig kapcsolódjunk Jézushoz, és a szívek és a gondolatok egységében haladjunk...

2 éve Veronica, az alapítónk, kiadott egy broszúrát, amiben elgondolkodott az ÉI elmúlt 20 évről. A borítóján egy nagy, terebélyes fa látható, amelynek ágain különböző állapotbeli emberek állnak, és mindenki megtalálja rajta a helyét. A címe az volt: „A kegyelem kiáradása.” – Úgy, ahogy a kis magból kibontakozott ez a nagy fa, úgy bontakozott ki az ÉI is. Egy kicsi, imádkozó édesanyák csoportjából, amelyben egy kis szobában imádkoztak az édesanyák gyermekeikért, kinőtt egy imamozgalom, és elterjedt az egész világon.

Az ÉI olyan, mint a fa: befogadó. Mindenki megtalálja benne a helyét.

Akkor először láttam olyan képet, ami faágakon álló embereket ábrázol. Nem sejthettem, hogy ezt már valaki régebben elkészítette ebben a kápolnában... Csodálatos volt, hogy mindezt megtaláltuk ebben az egy kis kápolnában, és tudtam, hogy az Úr Jézus ezt a helyet készítette számunkra.

Azt is megértettem, miért jöttek többségében idősebb édesanyák, nagymamák a találkozóra. Hisz' pont nagymamák -Veronica és Sandra- voltak azok, akiken keresztül az Úr elküldte az ÉI-t az egész világ számára. Magyarországon is nagymamákat hívott meg az Úr Jézus erre a találkozóra, hogy imádkozzanak Magyarország és az egész világ megújulásáért, az ÉI spiritualitásának tisztaságáért. Hogy legközelebb már fiatal édesanyák is eljöhessenek. Azok, akik elfogadják az önátadás lelkiségét, hogy megélhessék életeikben az újfajta szabadságot és békét, amit csak az Úr Jézus adhat nekik.

Jana megköszönte az alapító nagymamáknak - Marikának, Zsuzskának, Irmuskának és Marikának - akik 15 évvel ezelőtt elindították az ÉI-t Veszprémben - az imában való kitartásukat. Ez nagyon kedves gesztus volt.

Az Eukarisztia előtt mindnyájan felajánlottuk életeinket és Magyarországot Jézus Krisztusnak a Mindenség Királyának. A végén megosztottuk egymással, hogyan érintette meg Jézus Urunk a mi szívünket.

Urunk, köszönjük Neked az Édesanyák imáit, minden édesanyát, akikkel találkoztunk Magyarországon, és hála mindazokért, akiket meghívsz közösségünkbe. Mindnyájunknak hasonló a problémáink, örömeink és gondjaink. Egyesülve imában haladunk, ha nem is értjük egymás nyelvét, de szíveinkben közel állunk egymáshoz.

Szeretettel:

Janka (szlovák koordinátor) és Ruzsenka (cseh koordinátor)

Iván atya levele adventre ☺

Kedves Édesanyák!

Ismét advent van. Várjuk Urunk megszületését a betlehemi jászolban, várjuk megszületését szívünkben, családjunkban.

Ebben az évben mi legyünk a betlehemi jászol!

Szerény kis hajlék, talán hideg, barátságtalan, néha sötét.

Engedjük be hajlékunkba Máriát! A világosságot fogja világra hozni, Aki új fényben mutatja meg értékeinket, erényeinket, de hibáinkat, gyengeségeinket, vétkeinket is.

Tegyük a bölcső elé életünket a Nyolc Boldogság tükrében!

Mennyire vagyok szegény és nyitott a befogadásra? Nyitott tenyérrel állok az Úr előtt, vagy dacosan ökölbe szorított kezekkel?

Mennyire vagyok boldogan szomorú? Reálisan szemlélem környezetemet, emberi kapcsolataimat, házastársamhoz, páromhoz való viszonyulásomat?

Mennyire vagyok szelíd? Jellemző rám ez egyáltalán? Tudok keményebb, hűvösebb szavakra meleg szelídséggel válaszolni? Uram, irgalmazz!

Éhezem, szomjazom az igazságot, vagy állandóan a magam igazát erőltetem? Ellenőrzöm, rendreutasítom családom tagjait, vagy pedig megengedem nekik, hogy olyanok legyenek, mint amilyenek Isten teremtette őket?

Békességszerző vagyok-e, vagy konfliktusok forrása? A családokban mindig az édesanyák voltak Krisztus Békéjének követői. Ők adták bőkezűen a meghittséget, az elfogadást, a bizalmat és az irgalmasságot.

Az Eljövendő adja meg Nektek mindezeket Karácsonykor és a jövő esztendőben!

Atyai áldásom Rátok és kedves családokra!

Iván atya

2017. Advent

Egy veszprémi édesanya megosztása

Két éve járok az Édesanyák Imáira. Keddenként hétről-hétre találkozunk. Minden alkalommal a Jóisten gondviselő szeretetébe helyezük gyermekeinket, családtagjainkat, örömeinket, gondjainkat. Két éve tanulom az önátadást. Ezek az alkalmak sokat segítenek nekem a mindennapokban. Azonban nemcsak felajánlom a problémáimat, de rendszeresen vissza is veszem. Már a kápolnából hazafelé újra járnak a gondolataim a számomra megoldhatatlan helyzeteken, amiket éppen előtte adtam át az Úrnak. Gyakran eszembe jut Balázs fiam, amikor „kinőtte” első biciklijét. Megbeszéltük, hogy apa másnap elviszi olyan kisgyereknek, aki most tanul biciklizni. Kértük őt, hogy a bicikli kosárkájába tegyen egy plüssállatkát ajándék képpen. Nagy nehezen sikerült egy kutyust kiválasztania, és a kosárba tennie. Nem telt el egy óra sem, és elkezdte cserélgetni a kutyust, és mindig egy másik állatkát tett a kosárba. Ez többször megisméltődött. Reggelre teljesen üres volt a kosárka, nem sikerült **ÖRÖKBE** adnia egyiket sem! Valahogy így vagyok én is az önátadással. Alig várom, hogy újra felajánlhassam gondjaimat, hiszen az előző alkalom óta már mindent visszavettem.

Két felnőtt fiú édesanyja

Hát nem tudod és nem hallottad még, hogy örökkévaló Isten az Úr?

Ő teremtette a föld határait.

Nem lankad el és nem fárad el, s bölcsessége kifürkészhetetlen.

Erőt ad a fáradtaknak, és gyámolítja a kimerültet.

Még a fiatalok is elfáradhatnak, ellankadhatnak, az ifjak is összeeshetnek erőtlenül.

De akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok.

Futnak, de nem fáradnak ki, járnak-kelnek, de nem lankadnak el.

Iz. 40

Drága Édesanyák , áldott és békés Karácsonyt kívánunk Mindnyájatoknak:

Jana, Jutka és a veszprémi édesanyák ☺